

АДОЛЬФ ГИТЛЕР

284

МОЯ
БОДОБА

(MEIN KAMPF)

ТОМ II

РОЗДІЛ 17-й

285
Від видавців.

Ли чораз в історії - сьогодні знову стоїть Україна в перехресті боротьби націй, що, позбуджені до коликого взаємного змагу, шукать певних платформ і ключових для своєго панування становищ. Повторюються дії переломового історичного і для нас і взагалі значення, для яких аналогій можна шукати в некому минулому в добі Святослава - Володимира, або в Ху - ХІ століттях! Не за малі справи розгортається фогодій бій - за політичний переріл Європи і світу, за їх вигляд на довгі віки...

Так, як це було в IX - X століттях, коли воєнними пожарщиками, величавими культурними і цивілізаційними поривами свій змаг за гегемонію, за панівне становище, визначували в Європі й Візантію Схолі - Арабія, Візантія й Романія - германський світ, а в Далекій Азії - Китай, Монголія, Індія; коли вульканічні небувалих енергії мільйонних людських скунців, зла стися гіганських, неприможних сил, заставляли інші народи - або - падти чиєв перед іхніми релігіями - поролями, стоячи, в гіркому разі, погною їх росту, в кратому, при лесному їх величодушному розворі на вегетативне іспнування, на костосування себе до "молуса вівені", в рої тваря, раба, васала, - або "копія мірати в половецькому полі" - за своє "бути" ...

Тверде або-або стало тоді є перед Україною. Але - о, я - абсурдне було те становище, не шукав вона "молуса вівені", не пробує вкладатися в системи нових Європ, то їх в прегарних рамках, під шаром релігій перед нею висувають; - Україна рівно "ко-піс зламати" ...

В перший момент інстинкт національного самобуття штовхає до опору, до рішучої постави, що її тільки вільний народ міг вибрати; - символізують це мечі київлян, що проганяють варгів, меч "іти на ві" великого Святослава. Зг дом з опору, з прийняття визову - переходить до змагу, віднаходить на суперничання з наймогутнішим тодішнього світу в ім'я "Руської Правди" ... В легендарному, як лихто думати, переданні про персоналіку усіх "вір" радої Володимира, ми бачимо українську відповіль - критику й ідеї "ній визов усім чужим" вірам", чужим системам. "Руська Правда" - не якакебудь приносіча із Захону, Півнія, чи Сходу ідея, була основою величі ічної мої.

В сміливості поставити і противагити чужим розоблаченням ідеям - власну, - і корінніся сила України, її росту і розвитку іншої доби. І не з чого іншого виростас величні нозанівка лоба. З гіднаги, в обличчі теж "нових систем" - Игайса, Аллаха, ча місце Візантії, вспогії Івана Грізного - сказати, як Хмельницький: "Нам хто може возвращати лісочисти войновсікій і козацьку праву будувати".

"Хай стіка об стіну вдається, одна впіре, одне соталеться" - це зула відповіль чужим системам і ставила ча власну. Ногі часи, що знову поставили до змагу відновлені енергії людських спільнот - чесній, як чесні тверде або-або, кидаюти Україні: або ставати в рядах чужих систем "нових", "іпромтарських", чи "буржуїзно-демократичних" Європ, будучи їх васалем, або, як в минулому, "попнати слави" на власних ялихах, своє слово кинути світогi в вічі.

В пригрові сучасник змагань, завершосі 1914 року - Україна, як Святослав з мечем, - воїнem революції 1918 року, засвідчива непримиримість до чужих, впонорюючих систем. Йшін - Чортків, Мотодилівка, Крути - Базар - ось символіка української постари, символіка чинів. Глібко, змістовно, свою нову правду, як колись в Руській чи козацькій, пас Україна в ідеї українського націоналізму.

Це приспівати відповіль цілії націй, кожного українського серця по-сіднім зрывом ідеї українського чесноти - треба, як за Володимира, занізити укіївський загал за змістом і гіллями нових релігій.

нових світоглядів, нових ладів. А найкраще можна цього досягнути, познайомивши український загал з основними, програмовими творами носіїв сучасних систем, з голим і жорстоким змістом їх провідних ідей. Тому часто в перше на українській мові, перекладав найсуттєвіших частин основного твору подвижника германської системи "Чоловік Європи" - Адольфа Гітлера "Майн Кампф" / "Моя боротьба" /. Довгі спонуки чистого ліза - це політично - освітнього характеру. Не багато отримаємо в світовій політичній літературі творів, що в такий який і ядерний спосіб викладають і підміочують основні закони росту політичних рухів і людських спільнот, таємниці їхньої сили та успішної боротьби. З того погляду "Майн Кампф" - твір безцінної всесвітньої вартості для кожного політичного чи суспільного лінча; тут знаєте він для себе безліч практичних висновків і вказівок, якої б то не було діяннями праці: політичної, військової, пропагандистської, організаційної і т.д.

"Майн Кампф", як вижильний матеріал політичної освіти, матиме тоді однаке для нас вартість, коли не попадемо під сегестію його ідейного змісту, його пориваючих і близкучих по-декуди аргументів. Тому ще не кілька завал, для тих, що думали б бачити в "Майн Кампф" - і лік і порятунок нашої безсталаної долі, що вважали б його зразковим для нас.

Тут підирємося - поперше - що ліком / чи досконалим, - можна висловлювати поважні застереження... / він був тільки для німців, бо мобілізував їх довкруг німецької національної ідеї, бо був висловом-формленням німецьких снів і мрій. Для іншого народу, отже і для чистого, мобілізуючим і активізуючим можуть бути тільки відповідно об'єднані ідеї, мрії, сни - власні, ніколи ж чужі. Чужі ідеї в проваджують народ в стан адмірації ідеї як такої, в пасивне зажидання рятунку від ідеї, че від самого себе, в ласник сил, власної волі. Вони не активізують, а перевіщують в об'єкт, погані ділчища чужої ідеї, чужої сили, ії носія.

Українську націю в світлі цього сопіологічного закону може мобілізувати і активізувати тільки власна національна ідея, тільки вона може оформити націю в незапинну силу.

Друге, на що зверну увагу, є те, що вреєті, загально характеризуючи ідеї "Майн Кампф" - мусимо ствердити їх аморальність, артилерійський зміст і п'ятило. Це тому, бо в далекій перспективі і в глибокій основі простіших ідеї, авторові "Майн Кампфу" присвітає мрія роз'язати північно проблему, а на чашу думку нормальний і доцільний стан - боротьби в народі людини - вічної боротьби нації і народів. Джерелом і основою "поступу", джерелом різно-гравності - а через те краси життя в його різних вартостях - стилях, зважа ємо піччу боротьбу націй, їх вічний змаг.

Сироба ж, яку являє собою концепція расизму, шляхом винищення усіх інших вартісних рас-переможним мечем панівного народу, що підіймав сюзів заставив би до послуг вишій культурі, здійснити світовий мир / гл. ст. ІІ / на свої руки тісі самої "штучності" і протиприродності, до ідея маркса. Тільки остання мала б бути реалізована на грунті світового звільнення людства. Диктаторським пролетаріатом, іл. ж - диктаторською расою. Та и уравнівка людини по її соціальному статусу, тут, по расово антропологічні му.

Так ці ідеї виростають з грунту внутрішньої слабости Росії і життя народу - в природній боротьбі потримувати ірону іншим націям, тут так само є в нутрічного заломення життєрадісності народу, що хотів би висісти "мир". Так "мир" високулькований кілсовими аргументами, тут же союзими. В обох випадках зависть, щоб інші не догонили і не переселили їх народів у історичному змагу - свійство, що як штурмового наркотику треба було "хляси", "раси" розбити, щоб це до іспансько-брітанської загибелі скочуваний народ розгорнути на свою місця, де він у своєму розвитку став простим

III.

286

механічним рахунком і "далої" інші - "раси", інші "класи" в ім'я рівності, міра... Український народ не потребує хватати до рук бритви расизму, український народ не потрібно зборонити, щоб розуміти життя як спочинок на лаврах та відкинути прийорії світовий змаг націй. Український на рід воліє захищати себе як вартість між націями, після безлюдній пустині, де навіть найлуциші людини, як людина, може й мати вартість, коли вже цілкового критерія вартості не буде. В іншому цей переклад до рук читачів, сподіємося, що укріпиться в них віра в Україну, єдина українська вілловідь.

В. Обухович.